

[Jensen (Aale)].

den højtærede Minister siger, at Loven ikke bliver brugt, vil jeg spørge: hvorfor er den ikke blevet brugt? Det er, fordi det er vanskeligt at faa Jorden frem til den Pris, som Jordlovsudvalget kræver. Jeg skal ikke sige noget til, at Jordlovsudvalget kræver, at Jorden i Almindelighed skal ned til den Pris, der ligger omkring ved Jordskyldsprisen; men til den Pris er det saa godt som umuligt at faa Jorden frem, og Folk søger nu en Gang ikke, naar de ikke ved, hvor de kan komme hen. Jeg har selv som Formand i Udstykningsforeningen i Skanderborg Amt og det nordlige Vejle Amt været ud for, at vi har haft Gaardudstykninger, hvor der var 3, 4, 5, ja 6, som skulde trække Lod om de enkelte Parceller. For to Aar siden udstykkede vi en Gaard, hvor der skulde være 19 Parceller. Det kom i Avisen om Onsdagen; hvis man boede i Byen, kunde man læse det allerede Onsdag Aften, medens man paa Landet først fik det at vide Torsdag Morgen; man skulde melde sig inden Lørdag — og der kom 78 Ansøgere. Dette viser, at der er Ansøgere nok, blot de ved, hvor de kan komme hen. Men de søger ikke ud i det blaa.

For øvrigt skal jeg give den højtærede Minister Ret i, at i Sønderjylland er der Jord nok. Men det er ikke blot i Sønderjylland, der er Jord nok; Landet over er der Jord nok, der trænger til Arbejde, og Arbejdere nok, der trænger til Jord. Hvorfor saa ikke sætte de to i Forbindelse med hinanden til Afhjælpning af Arbejdsløsheden og for at faa Jorden til at yde noget mere? Jeg vil henstille, at det ikke maa være det absolut afgørende, om en Mand just har det Beløb, der skal til, eller noget mindre. Det er ikke det, der er afgørende for, om han kan klare sig i Fremtiden; det kan han maaske godt, fordi han har et mindre Beløb. Jeg kender adskillige Eksempler i saa Henseende. Men der er vel ikke noget at gøre derved. Den højtærede Minister var jo stejl paa det Punkt, og det er ikke første Gang, vi har drøftet det Forhold. Jeg vil dog haabe, at vi maa faa en Ordning paa det en Gang, selv om det kun sker gennem smaa Skridt som her, saaledes at man dog i hvert Fald kommer til at tage Skridt i den rigtige Retning. Jeg tror nemlig, det vil have overordentlig stor Betydning for Danmarks Fremtid.

Den højtærede Minister udtalte overfor den ærede Ordfører for det radikale Venstre, hvad jeg synes var meget rigtigt, og hvad jeg har sagt mange Gange, at

Forslaget om Akkordordning vil komme til at virke paa den Maade, at naar man har Penge og siger til en Mand, der har en Prioritet, som staar lidt langt ude i Ejendommen, maaske endda lidt usikkert: Her kan du faa saa og saa mange Procent af, hvad du har til gode, imod at give mig Saldokvittering, saa vil den Mand, der har den usolide Fordring, hellere have Pengene, og de kan maaske hjælpe ham til at betale andre Steder, saaledes at han maaske ogsaa kan faa Akkord og derigennem muligvis faa Hjælp til at fortsætte sin Virksomhed under lettere Vilkaar end hidtil. Derfor vil jeg haabe, at dette Forslag vil faa en let Gang gennem det høje Lands-ting.

Jeppesen (Drusebjerg): Jeg skal ikke forlænge denne Debat. Jeg tror ikke, jeg vilde omvende nogen i denne Sag, selv om jeg holdt en Tale dobbelt saa lang som den, den ærede sidste Taler holdt. I Erkendelse heraf og i Erkendelse af, at Sagen har været Genstand for meget omfattende Drøftelse i det andet høje Ting, skal jeg fatte mig ganske kort.

Den højtærede Minister har jo stadig Troen paa, at det vil lykkes at danne disse Driftslaaneforeninger paa Grundlag af det solidariske Ansvar, og jeg vil oprigtigt haabe, at den højtærede Minister maa faa Ret. Jeg vil indrømme, at jeg har mine Tvivl, men nu vil vi jo faa at se, hvordan det gaar. I Løbet af den allernærmeste Tid vil det vise sig, hvem der faar Ret. Naar man i denne Forbindelse taler om Oprettelsen af de landøkonomiske Forskudsforeninger i sin Tid, saa er der jo sket adskilligt siden da, som har virket i Retning af, at Forholdene nu ligger helt anderledes. Der er sket adskillige Skibbrud siden, desværre, hvor netop det solidariske Ansvar er kommet mange dyrt at staa; og det er ikke glemt, tværtimod, det huskes godt i dette Øjeblik. Jeg har selv set Eksempler paa, at det har været vanskeligt at — om ikke starte nye, saa dog at bygge gamle Foretagender op paa ny, naar Tidsfristen har været ude for disse Foretagenders Virksomhed, fordi man netop var bange for det solidariske Ansvar. Dertil kommer, tror jeg, at der i nogen Grad hersker en anden Aand indenfor Befolkningen, end der gjorde for 15—20 Aar siden. Det Sammenhold, som særlig kendetegnede den ældre Slægt, mærker man ikke saa meget til mere; det er snarere saadan, at der er en Følelse af, at enhver maa klare sig selv, noget, man ikke kendte